

NÀNG ĐÃ CÓ CON VỚI HẮN

Hồi 28

Đã Có Hai Tử Của Người

Z

ay Phó Hồng Tuyết lạnh ngắt, tâm cũng lạnh ngắt.

Một sai trái vĩnh viễn vô phương vãn hồi, hai người không biết làm sao mặt đối mặt, nếu quả mình là Phó Hồng Tuyết, mình có thể làm gì ? Nếu quả mình là Phong Linh, mình có thể có biện pháp gì ?

Sương khuya ngênh đón bình minh, dần dần tiêu tán, mặt trời thiêu đốt xuyên thấu song cửa, quyến luyến trên mặt Phong Linh, ánh mắt tĩnh lặng của nàng sâu thẳm chăm chú nhìn Phó Hồng Tuyết đang nằm kề bên.

Phó Hồng Tuyết lại không dám nhìn nàng, hấn chỉ hy vọng chuyện đêm qua là một giấc mộng.

Đêm qua có thật là một giấc mộng không ? Có thể coi là mộng sao ?

Trên giường còn thoang thoảng hương vị ngọt ngào của nhiệt tình đêm qua, một tia e thẹn trốn lạc vào mũi Phó Hồng Tuyết, hấn hít hít hương vị ngọt ngào đó, trong tâm trào dâng thứ tư vị khó tả.

Song cửa còn mở, sắc trời ngoài cửa càng sáng, bầu trời tĩnh lặng, sơn cốc tĩnh lặng, sớm mai tĩnh lặng, trời đất một phiến tĩnh lặng bao la.

Tâm Phó Hồng Tuyết lại là một phiến hỗn loạn.

Hấn vốn là người "ta thích ta làm", hiện tại không ngờ lại biến thành tay chân bất lực, không ngờ không biết nên dùng thái độ bộ dạng nào để đối đãi Phong Linh.

Phong Linh lại phảng phất vẫn như trước, nàng nhẹ nhàng ngồi dậy, giơ tay vuốt gọn mái tóc dài buông lơ, sau đó mỉm cười hỏi Phó Hồng Tuyết:

- Sớm hôm nay người muốn ăn gì ?

Vào giờ phút này, trải qua nhiệt tình triền miên đêm qua, nàng không ngờ còn có thể tâm bình khí hòa hỏi hấn muốn ăn gì ?

Phó Hồng Tuyết ngây ngốc, hấn thật sự không biết làm sao hồi đáp.

Phong Linh chợt trừng mắt nhìn hấn:

- Người biến thành cam tử hồi nào vậy ?

- Ta ... ta không có.

Phong Linh “hứ” một tiếng:

- Nguyên lai người còn chưa biến thành câm, nhưng lại có điểm giống như đã biến thành gốc tử.

Nàng đối với Phó Hồng Tuyết vẫn hoàn toàn giống như trước, cả một chút biến đổi cũng không có, chuyện đêm hôm qua nàng không ngờ lại không đề cập đến tới một chữ.

Xem bộ dạng của nàng, giống như đêm hôm qua không có chuyện gì phát sinh, nàng vẫn còn là Phong Linh.

Có lẽ nào nhiệt tình nồng ấm đêm qua, đối với nàng mà nói, chỉ bất quá là một trường xuân mộng ?

Phó Hồng Tuyết thật sự nhịn không được muốn nói với nàng:

- Người ...

Phong Linh phảng phất đã đoán ra hấn muốn nói gì, lập tức ngắt lời hấn:

- Người làm sao vậy ? Người lẽ nào muốn nói ta cũng là gốc tử ? Người không sợ ta đánh bể đầu người sao ?

Hiện tại Phó Hồng Tuyết cuối cùng đã minh bạch ý tứ của Phong Linh, nàng quyết tâm không đề cập đến chuyện đêm qua, bởi vì nàng không chịu để gia tăng phiền não và thống khổ.

Phó Hồng Tuyết nhìn nàng, trong tâm đột nhiên trào dâng một thứ cảm kích khó nói ra, cho dù hấn cũng có thể quên được chuyện đêm qua, phần cảm kích đó lại vĩnh viễn không quên được.

“Người còn không muốn xuống giường ?” Phong Linh lại nở một nụ cười đặc biệt: “Người lẽ nào muốn nằm luôn trên giường không ngồi dậy ?”

“Ta không muốn vậy”. Phó Hồng Tuyết cũng cười cười: “Ta cho dù có là gốc tử, ít ra không phải là con heo”.

oOo

Phó Hồng Tuyết cả đời đại khái chưa từng ăn quá mấy món ăn sáng ngon miệng như vậy.

--- Đó là hấn tự nghĩ vậy. Bữa sáng đó ăn vào tâm tình rất vui vẻ, rất hưng phấn.

Tâm tình vui vẻ thì có, nhưng tại sao lại hưng phấn ? Chính hấn cũng không nói được, hấn chỉ cảm thấy trứng gà hôm nay rất thơm, thịt xào rất ngọt, hành tỏi rau dầu xào nấu rất nồng, cả cơm trắng hấn cũng cảm thấy rất mềm dẻo ấm miệng.

Ăn xong, Phó Hồng Tuyết bưng bình trà ra ngồi ngoài vườn, hưởng thụ nét dịu dàng yêu kiều của buổi sáng, Phong Linh dọn dẹp xong nhà bếp, mỉm cười bước ra vườn, dùng một ngữ điệu vui vẻ nói với Phó Hồng Tuyết:

- Hôm nay ta muốn hạ sơn một chuyến.

“Hạ sơn ?” Phó Hồng Tuyết ngăn người: “Để làm gì ?”

- Ta muốn đi vào trấn mua vài thứ.

“Mua đồ ?” Phó Hồng Tuyết giạt mình: “Ở đây còn cần đồ nhu yếu sao ?”

“Không cần, ta chỉ bất quá đột nhiên muốn đi mua vài món đồ”. Phong Linh mỉm cười: “Mua đồ là một thứ hưởng thụ, cũng là thiên tính của nữ nhân”.

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu --- xài tiền bản thân nó là hưởng thụ, đạo lý đó hẳn đương nhiên minh bạch.

“Mua đồ thật sự là chuyện rất có ý tứ, không cần biết đồ mình mua có hữu dụng hay không, nhưng khi mua, đã là hưởng thụ rồi”. Phong Linh thốt: “Kỳ thật chính nữ nhân cũng biết đồ mình mua có lẽ không có một chút hữu dụng, nhưng mình đã nhìn thấy, vẫn nhịn không được muốn mua, người có biết vì sao không ?”

Phó Hồng Tuyết không biết.

“Đó là vì nữ nhân thích nghe bọn bán hàng nịnh bợ”. Phong Linh lại cười cười: “Ta đã lâu không hưởng thụ tư vị đó, cho nên hôm nay ta chuẩn bị đi để cho người ta nịnh bợ”.

oOo

Sáng sớm êm dịu nhẹ nhàng, cả gió cũng khả ái, Phó Hồng Tuyết lẳng lặng ngồi trong vườn hưởng thụ một ngày tươi vui.

Phong Linh đã đi chừng nửa canh giờ, trước khi đi, nàng nói nhất định về mau nấu bữa cơm trưa.

Hiện tại còn hơn một canh giờ mới tới giữa trưa, Phó Hồng Tuyết lại đã cảm thấy bắt đầu đói bụng, nôn nóng hy vọng mau đến trưa.

Đó là một thứ cảm giác rất kỳ diệu, hẳn tịnh không phải đói muốn ăn, hẳn chỉ bất quá thích thứ không khí “gia đình” vào giờ ăn.

Phong Linh mới đi có nửa canh giờ, hẳn lại đã cảm thấy phảng phất như nửa năm, tâm can giống như tình nhân quyến luyến buổi ban đầu, vừa hưng phấn, vừa do dự.

Lại giống như đứa bé giấu kẹo dưới gối ăn vụng, vừa cao hứng, vừa sợ bị người phát

hiện.

Đã hơn ba mươi tuổi đầu, không ngờ còn có thể có nét rụt rè của thiếu niên, Phó Hồng Tuyết ngẫm nghĩ, không khỏi cười khổ.

Sự tình này nếu quả để Diệp Khai biết, gã nhất định cười bể bụng, vừa nghĩ đến Diệp Khai, Phó Hồng Tuyết không khỏi lo lắng cho gã, gã thật ra đã đi đâu ? Có về lại Vạn Mã Đường không ? Có còn tiếp tục điều tra chuyện Mã Không Quần sống lại không ? Gã hiện tại có gặp nguy hiểm không ?

Nghĩ đến Diệp Khai, Phó Hồng Tuyết cảm thấy xấu hổ, không ngờ đã vì một nữ nhân mà trốn ở đây mười mấy ngày nay, không ngờ đã vì một nữ nhân mà bỏ quên bằng hữu, không nghĩ gì tới sinh tử của bằng hữu.

Thứ chuyện này trước đây có đánh chết hấn cũng không làm, hiện tại lại hồ đồ mà làm.

Không được, nửa cuộc đời còn lại nếu quả muốn bình yên tĩnh lặng, phải mau chóng trở về Vạn Mã Đường giúp Diệp Khai, nếu không lương tâm hấn nhất định bất an.

Phó Hồng Tuyết đã quyết định đợi Phong Linh trở về nói cho nàng biết, sáng mai hấn sẽ phải bỏ đi nhiều ngày, hấn tuyệt không thể bỏ quên bằng hữu không lo gì tới.

Hấn tin nàng nhất định có thể hiểu, nhất định có thể tha thứ.

o0o

Đang lúc hy vọng, thời gian luôn luôn phảng phất trôi qua rất chậm.

Mong chờ cho mau đến giữa trưa, tâm Phó Hồng Tuyết càng khẩn trương, đôi mắt ngó đi ngó lại về phía sơn lộ ngoài cửa.

Mặt trời đã leo đến đỉnh đầu, cái nóng thiêu đốt giáng lâm xuống mặt đất, trán Phó Hồng Tuyết đã lấm tấm mồ hôi, tịnh không phải vì khí nóng, mà vì Phong Linh sao còn chưa trở về.

Đến lúc đó, thời gian lại phảng phất biến thành nhanh lẹ, Phó Hồng Tuyết một mực tự an ủi mình nàng sẽ mau chóng trở về, mình hà tất phải sốt ruột, còn chưa đến chính Ngọ mà.

Hấn nghĩ gì thì nghĩ, thái dương đã quá đỉnh đầu, dần dần lặn chìm bên trời tây.

Gió vẫn như gió sớm, mây vẫn như mây sớm.

Nhưng trong cảm giác của Phó Hồng Tuyết, thế giới đã biến đổi, hoàn toàn biến đổi, biến thành trống không.

Người hấn còn ngồi trong vườn, tàn dư của tịch dương rọi ánh hoàng kim sang trọng lên khuôn mặt trắng nhợt của hấn.

Đã cận hoàng hôn.

Phong Linh lại còn chưa về đến.

Tâm nôn nóng của Phó Hồng Tuyết đã biến thành lo lắng, hấn lo lắng Phong Linh có phải đã có vấn đề, có phải đã gặp chuyện trên đường ? Có phải Mã Không Quân lại phái người chặn đường nàng ?

Hấn thật sự hối hận hồi sớm tại sao lại để nàng đi một mình ? Tại sao không theo nàng đi ?

Hôm qua người của Mã Không Quân có thể đến đây để giết nàng, hôm nay có thể đã chặn đường đợi nàng, vừa nghĩ tới đó, Phó Hồng Tuyết giận mình không thể lập tức bay vào trấn.

Nhưng khi hấn vừa phóng ra tới cửa, hấn lại do dự, nếu quả hiện tại hấn vào trấn, mà Phong Linh lại trở về, hai người lại không gặp nhau thì sao ?

Phong Linh trở về không thấy hấn, nhất định có thể nghĩ hấn đã đi, nhất định có thể nghĩ hấn vì chuyện đêm qua mà không muốn nhìn nàng nữa.

Cước bộ tuy đã dừng, tâm hấn lại tiến thoái lưỡng nan, khó hạ quyết định.

Đi ? Hay không đi ?

Không đi, hấn lại lo lắng nàng đang đứng phải chướng ngại trong trấn.

Đi, hấn lại sợ lạc nàng, lại tạo thành hiểu lầm.

Phó Hồng Tuyết cả đời chưa từng có chuyện khó hạ quyết định như vậy.

Hoàng hôn, đã đến hoàng hôn.

Hương hoa thôn dã trong núi từ cánh rừng tản mát khắp nơi.

Căn nhà gỗ tĩnh lặng.

Con đường núi gồ ghề lởm chởm, dưới tàn dư của tịch dương ngày hạ, nhìn giống như một dây thắt lưng vàng óng, uốn lượn giữa rừng núi xanh rì.

Phó Hồng Tuyết thật sự phiền não sốt ruột, hấn không biết phải làm sao ? Y phục hấn đã ướt đầm mồ hôi.

Những vì sao vẫn treo trên khung trời như đêm qua, gió đêm thoang thoang dập dờn trên mặt đất, kéo theo hương thơm cơm nóng canh sôi, tới lúc đó Phó Hồng Tuyết mới sực nhớ từ sáng tới giờ còn chưa ăn gì.

Nhà nhà dưới chân núi đã thấp đèn, cơn sốt ruột lại bị bóng đêm đun nấu sôi sục trong tâm Phó Hồng Tuyết.

Lo lắng, hoảng hốt, nôn nóng, hiện tại còn thêm vào kinh sợ, Phó Hồng Tuyết bất lực quay trở về bước vào nhà, không cần biết ra sao, trước hết thấp đèn lên hãy nói.

Đánh mồi lửa, kéo tim đèn lên, châm lửa, nhìn ngọn lửa từ từ khuếch trương, trong nhà dần dần tỏa sáng, cho nên một phong thư đặt trên bàn cũng ánh vào khóe mắt Phó Hồng Tuyết.

Thư ? Thông điệp ?

Có phải là Phong Linh lưu lại ?

Phó Hồng Tuyết giơ bàn tay run run cầm phong thư lên, rút lá thư khỏi phong bì, lật ra, đập vào mắt hẳn là ba chữ “Phó Hồng Tuyết”.

Không sai, đó là do Phong Linh lưu lại, nguyên lai nàng đã chuẩn bị sẵn.

Thư rất đơn giản ngắn gọn, lại làm cho tâm Phó Hồng Tuyết lạnh ngắt.

“Phó Hồng Tuyết:

Cả đời này ta phải giết người, ta biết rất khó, nhưng chính người đã giết một thân nhân của ta, thù đó ta thế nào cũng phải báo, cho nên ta mang theo hài tử của người trong bụng ta, ít ra ta cũng hủy diệt một thân nhân của người.

Phong Linh”

Phó Hồng Tuyết không những lạnh tim, cả người đều cứng ngắt, mắt ghim chặt trên câu “ta mang theo hài tử của người trong bụng ta”.

Hài tử ? Hài tử ?

Ý tứ gì vậy ?

Hài tử ?

Có lẽ nào đêm qua ... đã có hài tử ?

Thư đã rơi xuống đất, Phó Hồng Tuyết nghiêng chặt răng, tay hẳn nắm chặt đao, tâm hẳn phảng phất cũng bị người khác bóp chặt, bóp rất chặt.

oOo

Có thống khổ, đương nhiên cũng có khoái lạc.

Có ngượng ngùng, đương nhiên cũng có điềm mật.

Đêm qua có sự ôm ấp của nhiệt tình, sự triền miên của điềm mật, hiện tại tất cả đều đã vĩnh viễn thành quá khứ.

Đêm qua khắc cốt ghi tâm, nhiệt tình câu hồn trối mộng, hiện tại lẽ nào phải lãng

quên ?

Nếu vĩnh viễn quên không được thì sao ?

Có thể nhớ sao ?

Hai người không nên chung đụng, hai người đáng lẽ có thù, làm sao có thể kết hợp với nhau ?

Nhân sinh, nhân sinh gì đây ?

"Đã có hài tử của người".

"Ta phải hủy diệt một thân nhân của người".

Thân nhân ? Đó có phải là thân nhân của hấn ? Đó là cốt nhục của hấn, cũng là cốt nhục của nàng, nàng làm sao nhẫn tâm làm vậy được ?

Trên thế gian thật sự có chuyện như vậy sao ?

Ngấn lệ đã xuất hiện trên mặt Phó Hồng Tuyết, máu ứa ra từ khóe môi nơi hàm răng hấn cắn chặt, tay hấn đã nắm chặt, càng trắng nhợt.

Say !

Hiện tại chỉ còn nước đem mỹ tửu làm ma túy ru ngủ con tim đau đớn.

Nhưng trong tim còn cắm một mũi kim.

Một mũi kim bén nhọn, băng lãnh.

Không ai có thể tưởng tượng thứ thống khổ đó thâm thúy tới cỡ nào, đáng sợ tới cỡ nào.

Lần đầu tiên hấn hiểu rõ trên thế gian còn có thứ cảm tình đáng sợ hơn cả cừ hận.

Cừ hận chỉ bất quá muốn hủy diệt cừ nhân của hấn, nhưng thứ cảm tình đó lại khiến hấn muốn hủy diệt chính mình, muốn hủy diệt toàn thế giới.

Cho đến hiện tại, hấn mới chân chính hiểu rõ mình đã bất tri bất giác yêu thương Phong Linh, cho nên hấn mới càng thống khổ.

--- Người đã giết một thân nhân của ta, cho nên ta phải hủy diệt một thân nhân của người.

Đó là thứ báo phục gì đây ?

Hấn không dám tin trên thế gian có thể có thứ phương pháp báo phục đó, nhưng sự thật rành rành trước mắt, hấn có thể không tin sao ?

o0o

Đêm hè.

Chòm sao trên trời lấp lánh, cây lá mùa hè xào xạc trong gió.

Trăng mùa hè càng sáng chói.

Vẫn là sao đêm qua, vẫn là trăng đêm qua.

Nhưng còn người đêm qua ?

Sao vẫn trên trời, trăng vẫn trong mây.

Còn người ở đâu ?

Mười ba ngày.

Bọn họ đã ở chung tổng cộng mười ba ngày.

Mười ba ngày, mười ba đêm, đó tuy chỉ bất quá như chỉ một chớp mắt đã là quá khứ, nhưng hiện tại nghĩ đến, mỗi một ngày, mỗi một đêm, mỗi một giờ, mỗi một khắc, thậm chí mỗi một câu nói đều không biết có bao nhiêu là hồi ức ?

oOo

Đèn mờ.

Đèn mờ trong quán rượu nhỏ, vốn vĩnh viễn lôi cuốn một thứ cảm giác thê lương tiêu hồn.

Rượu cũng đục ngẫu.

Đèn mờ và rượu đục, ngay trước mặt Phó Hồng Tuyết.

Mười năm trước, hấn đã say một lần, hấn biết say tịnh không thể thật sự quên đi tất cả, nhưng hiện tại hấn muốn say.

Mười năm trước, hấn đã nếm qua tư vị tình cảm, hấn vốn nghĩ mình có thể chịu đựng đủ thứ thống khổ, nhưng hiện tại chợt phát giác thứ thống khổ này không ngờ lại không thể chịu đựng nổi.

Rượu đục ngẫu, đứng trong chén thô thiển, hấn đã hạ quyết tâm phải uống cạn chén rượu đắng này.

Chén rượu đắng nhân sinh.

Nhưng hấn còn chưa thò tay ra, bên cạnh đã có đôi bàn tay thò tới, cầm lấy chén rượu.

- Người không thể uống thứ rượu này.

Tay rất to, vừa kiên cường vừa vững chãi, thanh âm cũng vừa kiên cường vừa vững

chải như vậy.

Phó Hồng Tuyết không ngẩng đầu, hấn nhận ra đôi tay đó, cũng nhận ra thanh âm đó --- Tiêu Biệt Ly cũng chính là người vừa kiên cường vừa vững chải.

- Tại sao ta không thể uống ?

"Người có thể uống". Tiêu Biệt Ly điềm đạm đáp: "Nhưng không thể uống chén rượu này".

Tiêu Biệt Ly lấy một hồ rượu từ trên xe lăn, y đặt hồ rượu đó trên bàn, đổ rượu trong chén ra, sau đó rót đầy chén.

- Mười năm trước ngươi đã say một lần.

Trên mặt Tiêu Biệt Ly không có vẻ đồng tình, cũng không thương cảm, y chỉ đặt chén rượu rót đầy trước mặt Phó Hồng Tuyết.

Uống ! Phó Hồng Tuyết chỉ muốn say.

Rượu vừa đắng vừa nồng, giống như một ngọn lửa đỏ xông xuống yết hầu của Phó Hồng Tuyết.

Hấn nghiêng răng ực cạn, miễn cưỡng chịu đựng, không ho sặc.

Nhưng nước mắt lại đã lưng tràn.

Ai nói rượu ngọt ?

- Đó là rượu nóng.

Tiêu Biệt Ly lại rót thêm một chén.

Tư vị của chén rượu thứ hai đỡ hơn nhiều, uống xong chén thứ ba, trong tâm Phó Hồng Tuyết bỗng dâng tràn một thứ cảm giác rất kỳ dị.

Mười năm trước hấn đã từng trải qua thứ cảm giác đó.

Đèn mờ trên bàn phẳng phát đã sáng tỏ hơn, thân người hấn vốn cứng đờ, lạc lõng, nhưng hiện tại lại bỗng có một hoạt lực kỳ dị khó nói.

Hấn có thể ngẫu nhiên quên đi thống khổ, nhưng mũi kim lại vẫn còn trong tâm.

Tiêu Biệt Ly chăm chú nhìn hấn, chợt nói:

- Mười năm trước ngươi đã vì một nữ nhân mà đắm chìm lẫn lóc, mười năm sau, hôm nay, ngươi sao lại có thể vì nữ nhân này mà lại y hệt như vậy ?

"Người ... sao ngươi biết ?" Phó Hồng Tuyết vụt ngẩng đầu nhìn Tiêu Biệt Ly.

"Khi một nam nhân vì ái tình mà thống khổ, thân tình vốn hiện rõ giống như cây xanh đột nhiên khô héo". Tiêu Biệt Ly điềm đạm đáp: "Phong Linh không những không đáng để ngươi nhìn tới một lần, căn bản không đáng để ngươi vì ả mà thống khổ".

"Người ... ngươi biết ... biết chuyện của nàng ..." Phó Hồng Tuyết cả thanh âm

cũng đã phát run.

"Ta biết". Tiêu Biệt Ly gật gật đầu: "Ta đương nhiên biết".

"Người ... tại sao có thể biết được ?" Nổi thống khổ trong mắt Phó Hồng Tuyết càng nồng đậm: "Người có thể biết nổi thống khổ của ta, tình không phải ... không phải vì nàng ra đi ... mà vì ..."

"Vì nàng muốn giết cốt nhục của người". Tiêu Biệt Ly nói giùm hấn câu đó.

"Người ..." Phó Hồng Tuyết lộ xuất vẻ kinh ngạc: "Chuyện đó người làm sao biết được ?"

"Ta biết". Tiêu Biệt Ly ngưng chú nhìn hấn: "Hơn nữa ta còn biết những bí mật mà người không biết".

- Bí mật gì ?

"Loan Đào A Thất đến hành thích người, Phong Linh báo thù, vây giết ở căn nhà gỗ, một chén rượu tiêu hồn của Đinh Đương huynh đệ, đến chuyện người vướng mắc triều miên, tất cả đều là một âm mưu". Tiêu Biệt Ly thốt: "Đều là một kế mưu âm độc có kế hoạch".

"Kế mưu ?" Phó Hồng Tuyết không tin lời y: "Người nói chuyện đêm qua nàng và ta ... cũng là âm mưu ?"

- Phải.

- Ta ... ta không tin.

- Người không tin cũng không được.

- Lão ... bọn chúng làm vậy là có mục đích gì ?

"Bọn chúng làm vậy vì muốn để người chán nản, để người thống khổ". Tiêu Biệt Ly đáp: "Bởi vì bọn chúng biết muốn giết người là một chuyện rất khó khăn, nhược điểm duy nhất của con người người là tình cảm yếu đuối, phương pháp duy nhất để giết người là trước hết khiến cho tình cảm của người bế tắc, khiến cho người thống khổ, khiến cho người chán nản".

Y nhìn Phó Hồng Tuyết, lại nói:

- Cho nên bọn chúng mới quyết định lập âm mưu đó, thiết kế tất cả mọi chuyện.

Cơ kích động của Phó Hồng Tuyết dần dần chìm lắng, hấn nhìn chén rượu trước mặt, qua một hồi rất lâu mới mở miệng:

- Bọn chúng là ai ?

- Bề ngoài xem ra đáng lẽ là Mã Không Quân.

"Kỳ thật không phải". Phó Hồng Tuyết thay y nói câu đó.

- Đúng.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên lạnh lùng chú thị nhìn Tiêu Biệt Ly, sau đó dùng một thanh âm rất lãnh đạm hỏi y:

- Người sao lại có thể biết kế hoạch đó ?

Tiêu Biệt Ly không trả lời liền, y trước hết lảng lảng nhìn Phó Hồng Tuyết, nhìn một hồi rất lâu mới rót đầy chén rượu trên bàn, sau đó cầm lên, chậm chậm uống cạn, lại rót đầy thêm một chén, đặt hồ rượu xuống, đợi cho rượu thấm vào bao tử, mới dùng một thanh âm rất điềm đạm đáp:

- Bởi vì kế hoạch đó vốn do ta thiết kế.

- Là người thiết kế ?

- Phải.

Phó Hồng Tuyết kích động hỏi vội:

- Không sai ?

Tiêu Biệt Ly hững hờ cười:

- Không sai.

- o O o -